

var kommet herind, og i saa Tilfælde vilde jeg, hvis ingen Anden havde gjort det, have foreslaaet at henvise det til det samme Udvalg, som har behandlet det nu foreliggende Lovforslag. Dette Udvalg vilde i saa Fald, hvis det ogsaa da havde besluttet sig til at indstille, at den foreslaaede Lov fra at være en almindelig Lov skulde indskrænkes til en Lov, som kun kom til Anvendelse eengang for alle, uidentivl inden den mindste Betænkelighed have søgt at sammenmelde de tvende Lovforslag til eet. Saaledes stiller Sagen sig ganske vist ikke nu. Forholdet er ikke det, at begge Lovforslag have foreligget Landsthinget og Udvalget, og at der kun har været Tale om at sammenmelde dem til eet Lovforslag. Men Adskilligheden mellem et Forslag til en Lov, som kun skal gjælde eengang for alle, og Forslaget til en Lov, som skal være permanent, bortfalder jo dog fra det Dieblif af, at Forslaget til den almindelige permanente Lov begrænses til kun at gjælde for een Gang, altsaa for det samme Tidrum, for hvilket hiin anden lille Lov skal gjælde. Hertil indskrænker altsaa den hele Afvigelse sig, som er gjort fra den fuldstændig ordinaire Fremgangsmaade. Det var ogsaa dette, som bragte mig til før særlig at gjøre opmærksom paa, at af de tvende Lovforslag, der omtrent samtidigt bleve forelagte af Regjeringen i det andet Thing, var det ene kommet saa seent herind fra Folkethinget, at det ikke, hvis det skulde gennemføres i nærværende Session, kunde faae sin fuldstændige Behandling, og det andet var efter 6 Maaneders Forløb endnu ikke kommet til 2den Behandling i Folkethinget. Og forsaavidt man fremhæver Forholdet mellem begge Thingene, saa troer jeg, at det er en Betragtning, som man ikke kan styde fra sig, at der vel ikke foreligger nogen Beslutning af det andet Thing med Hensyn til hiint andet lille Lovforslag, men at der dog fra det Udvalg, som har været nedsat om det omtalte lille Lovforslag, er fremkommet et fuldstændig eenstemmigt Forslag, hvortil det her Bedagne slutter sig saaledes at der i Grunden ikke har været Tale om Andet end om at indskyde Tallene her. Dette er den hele Forffjel fra det ordinaire Forhold, og det er det Irrelevante i denne

Forffjel ligeoverfor den foreliggende Situation, som jeg har troet at burde fremhæve. I det jeg paany bemærker, at de fremkomne Betragtninger, hvis de skulde have havt den mindste Mulighed for at faae Indflydelse, maatte være fremkomne paa et tidligere Stadium af Sagen, saa at Thinget baade ved Afstemningen ved 2den Behandling og Udvalget ved de Forhandlinger, som kunde foregaae mellem 2den og 3die Behandling, kunde have taget Hensyn til dem, maa jeg for mit personlige Bedkommende deri, at det ikke er skeet, finde et nyt Beviis paa, at den almindelige Sentiment overfor Lovforslag altid har en stærkende eller dæmpende Indflydelse paa Opfattelsen af, hvorledes man stiller sig.

Ordføreren: Jeg er i det foreliggende Tilfælde forsaavidt enig med Udvalgets ærede Formand, at vi komme til at stemme sammen med Hensyn til den foreliggende Sag; men ikke desto mindre er der en Uoverensstemmelse i et enkelt Punkt, som dog har sin Betydning, og jeg kan ikke lade det forblive ved den Udtalelse, hvormed det ærede Medlem sluttede sin Dmtale af mit sidste Foredrag. Det ærede Medlem meente nemlig, at det var en Feiltagelse af mig, naar jeg endnu hentydede til nogen Uoverensstemmelse, og henviste i saa Henseende til Betænkningen, hvoraf det skulde fremgaae, at vi stemte overeens i Betragtningen af det finansielle Spørgsmaal. Men der er dog en lille Nuance, som det ærede Medlem har overseet, og som jeg skal tillade mig at gjøre ham opmærksom paa. Det ærede Medlem har gjentagende sagt, at den foreliggende Lov er paa trængende nødvendig, i høi Grad nødvendig, og paa denne Maade har det ærede Medlem flere Gange i stærke Udtryk accentueret Nødvendigheden. Det har jeg ikke sagt, og det staaer ikke i Udvalgets Betænkning, som hidrører fra min Pen. Der staaer nemlig saaledes: „at det er i høi Grad ønskeligt, at Statens Finantser faae et overordentligt Tilskud i den nærmeste Fremtid.“ Ved disse to Udtryk, stillede ved Siden af hinanden, kan det ærede Medlems og min Opfattelse af nærværende Sag betegnes: han finder det paatrængende nødvendigt, jeg finder